

На стъклената маса се появява една мъничка книжна воденица. Нѣмецътъ показва една тънка и подлъжка карфица, за по-дебелия край на която съ тънъкъ металически конецъ е завързана бълха. Той държи острия край на карфицата. Следъ това слага ржката си на масата и поднася воденицата къмъ краката на насѣкомото, тъй че тѣ да се допратъ до една отъ перкитѣ на колелцето. Щомъ усѣти опора подъ краката си, бълхата подскача и бута перката надолу. На нейно мѣсто иде друга перка. Повтаря се сжщото. Тѣй колелцето се раздвижва. Бълхата скача отъ перка на перка, и колелцето на воденицата се върти.

Публиката е въ възторгъ; смѣхътъ е неописуемъ; нѣмецътъ сияе, пъкъ азъ стоя и си мисля:

— Та где е тукъ дресировката, где сж осмисленитѣ действия, въ какво се проявява у бълхата съзнание, разумъ?

И тѣй както мислѣхъ, чувамъ задъ мене да се обажда единъ внушителенъ басъ:

— Ей, нѣмецъ, какъ продавашъ бълхитѣ, колко струва едната?

— Азъ не ги продавамъ — отговори нѣмецътъ. — Та и какъ могатъ да се продаватъ такива бълхи? Нали виждате, че тѣ сж учени.

— Азъ искамъ учени, отвѣрна басътъ.

И ето, една дебела, шкембеста и запѣхтяна фигура на одески търговецъ съ триетаженъ вратъ и съ мазни очи се изправи предъ стъклената маса.

— Казвамъ ти, че искамъ учени бълхи. Съ моитѣ капиталѣ азъ мога, слава Богу, да купя и учени.

И като пхна месестата си ржка подъ палтото, търговецътъ измъкна отъ подплатния си джобъ единъ дебелъ портфейлъ, натѣпканъ съ банкноти.

Очитѣ на нѣмеца свѣтнаха. Той поомекна, поизгледа апетитно съблазнителния портфейлъ и се опита да надуе цената на своитѣ велики артисти.